

CÒN ĐÓ ÂN TÌNH

Cuối cùng thì cô cũng phải ngã xuống với cái thân thể trong lượng nhẹ tênh , cân đo chỉ vừa đúng 36 ký lô so với chiều cao 1 m 67 . Cô nằm im mái tóc loà xoà che khuất một nửa gương mặt với cái gò má nổi cao hẳn lên trên gương mặt nhỏ choắt lại , làm cho cái cằm bị đưa ra nhọn hoắt như chiếc cằm của bà phù thủy trong mấy cuốn phim hoạt hoạ .

Cô nhắm nghiền đôi mắt , hơi thở mệt nhọc theo từng cơn đau bao tử đã kéo dài nhiều năm qua . Bao tử của cô bây giờ đi tới thời kỳ có thể nguy hiểm đến tính mạng cần phải điều trị gấp . Cái giá phải trả cho chi phí thật là ngoài tầm tay của cô quá xa xôi nên cô chỉ cần có một mũi thuốc nào đó để cho qua đi cơn đau đớn đang hành hạ cái thân xác như chỉ còn da bọc xương , thì cô lập tức ra về ngay, ra khỏi bệnh viện tức khắc không thể nấn ná thêm một giây phút nào nữa cả . Tiền ! tiền , chị hoa mắt , lưng bùng lổ tai khi phải nghĩ tới một số tiền qua to tác để cứu lấy cái sinh mạng như ngọn đèn treo trước cơn gió .

Căn phòng vẫn nằm nẹp kẻ vô người ra , tiếng động không bao giờ ngừng lại một giây phút nào cả . Cô quay mặt vào tường mỗi một lịm dần vào trong âm thanh huyền ảo như một buổi chợ vừa nhóm họp , cô như đang tan dần vào vùng âm thanh khi to , khi nhỏ , khi rất gần rồi từ từ chỉ còn nghe lờ mờ, một thứ âm thanh nhẹ nhàng mơ màng như âm thanh của con đường làng quê với hai bờ tre xanh mướt đong đưa theo từng cơn gió thoảng .

...

Cả đám nữ sinh thầm thì khi Thục Anh vừa bước qua , trong đám nhỏ Vân nhìn theo thần thờ nói

_ ước gì tau có đôi mắt đẹp như Thục Anh

Còn Nhi thì nói

_tau thích cái miệng xinh mà gọi tình thì thôi , ý còn cái dáng nữa , tau mà được chiều cao đó thì đi thi hoa hậu liền .

Thục Anh đi cũng không xa lắm nên nghe hết những lời khen ngợi về mình . Cô rất tự tin và không cảm thấy có chút nào ngại ngùng khi đón nhận rất nhiều từ cái nhìn qua ánh mắt cho tới những lời khen từ phía sau lưng mình . Chỉ có một chuyện làm cho cô không được vui vì gia thế không mấy cao sang . Cô sống với mẹ và người em trai sau khi cha cô bỏ nhà ra đi để chung sống với một người phụ nữ khác trẻ trung hơn mẹ của cô . Cô giận cha và thương mẹ , thương em vô cùng . Cha ra đi mang theo hết tài sản chỉ chừa lại một căn nhà trống rỗng . Thấy mẹ buồn gánh bán bưng để cho cô tiếp tục chuyện học hành cho bằng chị bằng em , nên mỗi tối cô muốn phụ mẹ đã xin được một chân đứng máy tính tiền cho một quán cà phê không xa nơi cô ở , rất thuận tiện để cho cô trong việc đi tới chỗ làm .

Quán cà phê trong thành phố bỗng mọc lên như nấm , đúng là một phong trào cứ như vết dầu loang dần khắp mọi nơi . Giá cả vừa túi tiền của mấy cô cậu sinh viên , học sinh nên sau khi cơm tối gia đình xong là từng nhóm , từng đôi đi tìm những quán cà phê có những khung cảnh đẹp , lãng mạn để cho những giây phút ngồi bên nhau cảm thấy thật thơ mộng .

Quán cà phê nơi Thục Anh ngồi chỗ máy tính tiền có một khung cảnh thật đẹp và điều thu hút đám khách chơi chơi vẫn là vẻ đẹp lôi cuốn của Thục Anh . Tối nào cũng đông nghẹt , thường họ đến từng nhóm và tìm đủ mọi cách để làm quen với Thục Anh . Đó là thời kỳ huy hoàng nhất của một thời con gái . Kẹo , bánh , hoa trái , không tối nào mà không có trên tay của Thục Anh sau khi cửa tiệm đóng cửa .

Thời gian trôi qua , chiến sự càng ngày càng lan rộng , đám thanh niên từ từ thưa thớt dần . Có kẻ đã bỏ áo thư sinh để đi vào quân ngũ , có kẻ con nhà giàu có được đưa ra nước ngoài du học . Đất nước đang đi vào khúc quanh của lịch sử , những biến động xảy ra hàng ngày khiến cho con người cũng hoang trước thời cuộc . Thục Anh lúc đó đã phải lòng một chàng sinh viên đang vừa bước vào đại học năm thứ nhất . Chàng con nhà trung lưu nề nếp , hiền lành . Tình yêu của họ vừa mới bắt đầu nhưng thật tha thiết . Thục Anh rất mặc cảm trước gia thế của mình nhưng chàng đã không ngại

ngân can đảm để đưa Thục Anh về nhà ra mắt mẹ và người chị gái . Vẽ đẹp của Thục Anh đã làm cho mẹ chàng thờ dài , bởi gương mặt đó , đôi mắt đó đã cho bà một sự nhận định tức khắc là con bé này số phận sẽ vô cùng gian nan . Bà là người đạo Phật , tâm lành bao dung , bà không hề phản đối tình yêu của đứa con trai , bà chấp nhận Thục Anh vào gia đình nhưng trong lòng vẫn có chút băn khoăn .

Rồi trong những ngày đen tối phủ trùm lên thành phố , bà đã cho con trai đi tìm Thục Anh để tìm đường thoát ra khỏi đất nước đang đứng trước cảnh nước mất nhà tan . Chàng sinh viên mừng rỡ hối hả đi tìm người yêu để báo tin về chuyến đi . Thục Anh đón chàng ở khoảng sân đầy bóng tối , cô đã khóc ngất và cho biết không thể nào bỏ lại mẹ và em trai . Thời gia đã quá gần ngày ra đi chàng không biết phải tính toán ra sao . Một bên là mẹ và chị , một bên là người yêu . Thấy chàng dừng dằng chưa quyết định ra đi hay ở lại , mẹ chàng khóc , chị chàng khóc . Những giọt nước mắt đã làm chàng điên đầu và không còn kịp nữa , chàng đã ra đi theo mẹ và chị như một thân xác vô hồn trong những ngày giờ đất nước rơi vào cảnh tang thương đau bể .

Hai năm qua tin về chàng như bóng chim tăm cá , Thục Anh lập gia đình với một người đã thầm yêu cô đã lâu , người đàn ông đến kẻ một vai xuống giúp cô gánh vác gia đình trong một đất nước tràn đầy bóng tối . Cái bóng tối đó mãi mãi trùm phủ lấy đời cô không làm sao cho cô ngóc đầu lên để nhìn thấy ánh sáng mặt trời . Người đàn ông cũng bị số mệnh cột vào đời cô khi chọn sự ở lại vì tình yêu . Từ một người con nhà khá giả , tài sản bị tịch thu khi gia đình toàn bộ bỏ của chạy lấy người . Trong những ngày hoang mang không ai còn tâm trí để dạy bảo cho ai nữa cả . Chàng đã ngây thơ ở lại vì lý tưởng trong những cuộc tranh đấu khờ dại . Mong tưởng sụp đổ tan tành , cũng may còn được nơi cô một tình yêu dầu biết rằng đó chỉ là một thứ tình yêu miễn cưỡng .

Họ sống với nhau có hai mặt con , cảnh nghèo vẫn đeo theo bám mãi không tha . Nhan sắc một thời đã tàn tạ theo thời gian . Cô vẫn kiên cường lèo lái cho gia đình bữa đói bữa no . Đứa em trai lớn lên trong một xã hội đầy dẫy sự bất công , cảnh nghèo đói đưa tới vũng lầy đen tối . Đứa em trai chết trong tức tưởi phe đảng thanh toán lẫn nhau . Để lại cho cô một đứa cháu vừa ra tháng thì người

mẹ bỏ đi tìm cuộc sống khác . Cô không hề trách cứ em dâu , chỉ âm thầm cưu mang thêm một sinh mạng còn đang đỏ hỏn . Chồng đạp xích lô , vợ tiếp tục buôn thúng bán bưng với mẹ sống đùm bọc trong một gian nhà vuông vức nhỏ nhoi bởi đó là cái chuồng heo ngày xưa mẹ cô nuôi lúc còn đang thịnh vượng .

Căn nhà bán từ từ như người ta cầm miếng bánh bẻ nhỏ ra từng miếng và cuối cùng cũng sạch sẽ trên tay để trang trải mọi thứ trong cuộc sống . Nghèo khổ túng thiếu , mẹ cô đã chết đẹp như trong một cơn ngủ say . Không ai thấy cô khóc , một giọt nước mắt cũng không có , trong khi con cái gào lên thảm thiết . Cô rất bình tĩnh lo ma chay cho mẹ thật tươm tất , không ai nhìn ra cô đang đè nén những cơn đau thể xác và nỗi đau tinh thần đang như bão giông cuốn xoáy . Sau khi mẹ được 49 ngày thì cô thở hắt và buông xuôi tay nằm dài sống sượng ra giữa thềm nhà với hơi thở chùng như tắt nghẽn

....

Thục Anh cứ đi , đi thoăn thoắt trên con đường đất đỏ đưa ra vùng ngoại ô , cô thấy Hiền đang đứng chờ cô bên chiếc xe Honda màu xanh biển , mái tóc anh loà xoà trước trán trông thật nghệ sĩ , Thục Anh đi thật nhẹ đến sau lưng anh ôm chầm lấy bờ vai làm cho anh giật mình , rồi Thục Anh cầm đầu bỏ chạy bay ra cánh đồng dưới màu trời chiều đang rơi xuống triền núi xa xa , cô chạy một hồi thì không còn nghe tiếng chân đuổi theo sau mình nữa . Cô đứng lại giữa đồng không mông quạnh , vừa hồi hộp vừa run sợ và cô đã bật ra tiếng kêu thất thanh , tiếng cô vang lên vang lên thật ồn ào , đinh tai làm cho cô tỉnh giấc . Cô đã thiếp đi một ngày trời , cô choàng mắt ra nhìn thấy chồng cô đang ngồi nắm lấy tay cô , rồi cô đưa mắt nhìn thật kỹ . Trong phòng có mặt đầy đủ những người cô thương yêu không thiếu một người nào cả . Ngoài ra còn có một người đang đưa mắt nhìn về phía cô , một người cho cô biết là rất quen mà trong phút chốc cô không sao nhớ nổi . Chồng cô biết được qua ánh mắt của cô và nói thật nhỏ bên tai của cô :

_ Chị Ái chị của Hiền đó

Cô sững sốt ngạc nhiên và khi nhìn lại căn phòng của mình là một loại phòng đặc biệt dành riêng cho từng người bệnh . Chị Ái thấy cô tỉnh lại và đến gần hỏi :

_ em còn nhớ chị không ?

Cô ra dấu bảo là nhớ . Lúc đó mọi người lịch sự đi ra khỏi phòng để cho hai người đàn bà nói chuyện cho tự nhiên . Chị Ái nắm tay cô rồi ứa nước mắt :

_ lạy trời Phật chị về kịp lúc không thôi sẽ ân hận suốt đời

Chị nói cho cô nghe là Hiền được một người bạn cho biết về hoàn cảnh của em , đã hối thúc chị mua vé về thăm em mau , Hiền sắp xếp xong công việc tuần sau sẽ về tới . Chị Ái cho biết Hiền đã lập gia đình và vợ Hiền rất hiểu biết . Em đừng nghỉ ngơi gì nhiều cứ lo mà dưỡng bệnh .

Thục Anh không tin vào đôi mắt mình nữa là đã gặp lại chị Ái và cũng không tin vào đôi tai khi biết rằng Hiền không ngần ngại để chăm sóc cho cô . Gương mặt chị Ái thật hiền như gương mặt của Phật Bà Quan Âm đang cúi xuống vỗ về trên cái thân xác còm cõi tưởng sẽ ra tan theo cát bụi , lời nói dịu dàng đầy ân tình như giọt nước cành dương đang biến hoá đổi thay cho số phận của một con người ...

Màu Hoa Khê

Dce 2010